EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Els metal·lúrgics han demostrat que sense els senyors Cabré i Giralt, una reunió *també* pot durar divuit hores

Any I - Núm. 11 | **Barcelona, 1 de setembre de 1931** | **Preu: 20 cèntims**

AL VELODROM DEL GOVERN CIVIL

Les divuit hores dels Metal·lúrgics

L'equip Groc (amos) i l'equip Vermell (obrers) arriben empatats. Una bella performança de l'àrbitre Anguera

Molt abans de començar la famosa cursa de les Divuit Hores, els voltants del Velòdrom del Govern civil estaven concorregudíssims d'una generació d'aficionats al ciclisme i a la metal·lúrgia. En córrer la nova que la cursa es feia a porta tancada, la desil·lusió fou gran entre la multitud. Sort que en Paco Madrid va consentir a sortir per uns moments del despatx, que encara no ha abandonat des del 14 d'Abril, i aparèixer al balcó, des d'on va calmar la gentada amb breus i sentides paraules.

Comença la cursa

Els dos equips es presenten entrenadíssims. Des de fa quinze dies es pot dir que no han abandonat la pista, la qual coneixen pam a pam.

L'equip dels amos (gersei groc), va molt ben equipat. Porta una secció de managers, cuidadors i massagistes que actua diligentment sota les ordres del senyor Alexandre Plana. En canvi, els obrers (gersei vermell) es presenten de qualsevol manera. Porten el paquetet de l'esmorzar penjat al manillar, però l'àrbitre, senyor Anguera, els el fa retirar, per antireglamentari.

La cursa comença a les quatre en punt, però la sortida no es pot prendre fins deu minuts més tard, que són els que ha trigat el senyor Anguera per dir: «So-so-so-som-hi!»

Les primeres voltes

Els corredors comencen amb una gran catxassa, però aviat, una esprintada dels vermells, i fan tots els possibles per no guanyar la prima. L'àrbitre, disposat a evitar com sigui que els ciclistes no se li adormin, fa variar l'oferiment en el sentit que l'exemplar de *Los Almogávares* serà regalat, amb caràcter irrenunciable al que arribi darrer.

Gràcies a aquesta hàbil maniobra, la cursa s'anima extraordinàriament. Tots corren com uns esperitats. El senyor Bosch Labrús, en rebre'n la notícia per una àguila missatgera, es posa a plorar.

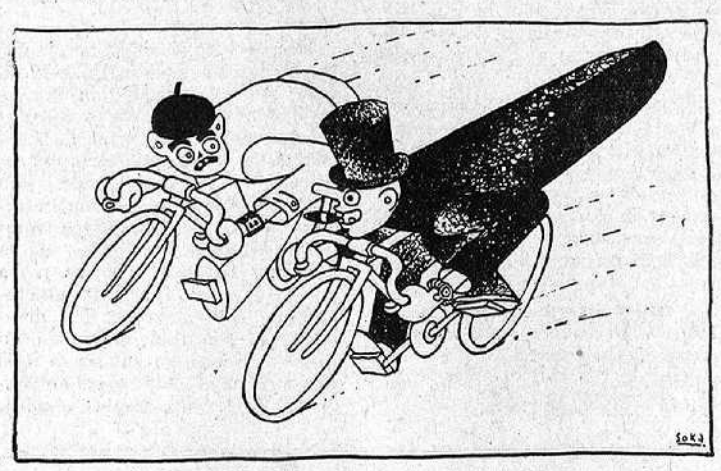
El senyor Cabré, que, des de l'Ajuntament, s'ha assabentat que la cursa feia vuit hores que durava, s'emociona i ofereix per telèfon la prima dels seus discursos complets, editats en llauna. L'àrbitre no l'accepta.

Un moment d'emoció

A la una de la matinada els corredors presenten evidents senyals de fatiga. Alguns parlen d'abandonar, però el senyor Anguera els amenaça amb la desqualificació a perpetuïtat.

Dos corredors grocs es queixen que la barba els ha crescut de tal manera que se'ls entortolliga amb els raigs de la roda. L'àrbitre els dóna deu minuts de descans per afaitar-se.

En apuntar l'alba, el Velòdrom presenta un aspecte desolador. El *speaker* Solsona ha estat rellevat per en Madrid, però ningú no ha notat la diferència. Els corredors volten adormits sobre les màquines i els massagistes s'han declarat en vaga. L'àrbitre passa el conflicte a la secció corresponent del Govern civil.

Un moment de la cursa

Final

A tres quarts de deu del matí, el *speaker* anuncia que es van a córrer les deu últimes voltes, però els roncs dels ciclistes no li deixen sentir la veu. I així, aguantant-se els uns amb els altres, per a no caure, i sostinguts encara per l'ull estimulant del senyor Anguera, travessen la meta, tots junts, a les deu en punt, mentre la xaranga engega un himne originalíssim, consistent en dos compassos de «La Internacional» i dos del «Ruja el Infierno», sàviament combinats pel mestre Lamotte de Grignon.

Amb el soroll del metall, els corredors es desperten.

—Què passa?—pregunten amb els ulls plens de son.

—Doncs, que ja està tot arreglat—diu el senyor Anguera, d una tirada, sense prendre aire.

que demanen l'*oro i el moro*, fa posar en guàrdia els grocs, que posen el crit al cel. La cosa torna a ensopir-se, fins que el *speaker* (càrrec que, en espera que caigui el Govern civil de les Batueques, ocupa provisionalment i gratuita el senyor Braulio Solsona) anuncia la prima de *Solidaridad Obrera*, consistent en una magnífica pistola Star amb set carregadors, anima extraordinàriament els vermells. Els grocs protesten perquè diuen que allò més que una prima és una *primada*, però l'àrbitre, d'una discreta cossa al darrera, els obliga a callar.

Més primes

El *speaker* anuncia la prima que ofereix el senyor Bosch Labrús—un exemplar de la seva obra *Los Almogávares*, poema èpic escrit en octaves reials, que ara, naturalment, s'han convertit en republicanes—. Davant la sorpresa general, els corredors comencen a ralentir

Com cada any, s'ha celebrat amb tota esplendor la tradicional revolució de Portugal

Gran afluència de forasters. — Una invasió de Siraos Pahlaos?— Els aviadors portuguesos tornen la visita revolucionària que els feren els espanyols.—Fins en Rocha assisteix a les festes!

COMENCEN LES FESTES

Lisboa, 27.—Tal com estava anunciat ha començat amb tota solemnitat la tradicional Festa Major, més coneguda a l'estranger amb el nom de Revolució.

L'assistència de forasters és extraordinària. Pels carrers es nota l'animació acostumada en aquests casos. El govern ha reservat per a les ambaixades estrangeres unes luxoses llotges en el Passeig on aquesta tarda es celebrarà la batalla de flors.

Hom està admirat de la precisió i la bona voluntat amb què la nombrosa comparseria llogada pel govern executa els diferents números del programa. Hi ha moments que, als ulls d'un no habituat, sembla que es tracta d'una revolució de debò. No deixa, però, d'haver-hi descontents que afirmen que la Revolució de l'any passat estava molt millor organitzada. Les autoritats perseguei-xen enèrgicament aquests detractors i, particularment dos d'ells, han estat condemnats a copiar setanta vegades la lletra del conegut fado: *O Terrinha das Cudellas*!

TOTES SE LES PENSEN

Lisboa, 28.—Per donar més sensació de realitat a l'espectacle, el general Carmona ha declarat l'estat de guerra en tot el país i ha editat uns programes molt enginyosos, que han estat generalment celebrats. En una banda, hi ha una proclama condemnant la Revolució i invitant al poble a mantenir-se tranquil, i a l'altra, uns anuncis de turisme i de diversos específics. (El general Carmona s'ha reservat el 80 per 100 dels beneficis d'aquesta original publicitat).

LA COSA S'EMBOLICA

Oporto, 28.—Ha despertat una certa inquietud la presència entre els revolucionaris — entre els quals hi ha els millors actors del país—dels periodistes espanyols Braulio Madrid i Paco Solsona, que, com tot Portugal sap, són els que proclamaren la República a Barcelona.

Ells prou diuen que han vingut per afers de teatre, però ningú s'ho creu. Com a mesura de precaució, el govern ha organitzat una severa vigilància a tots els governs civils, com a previsió de tota possible sorpresa.

Malauradament, aquestes disposicions han arribat massa tard. Aquest matí, quan els porters del govern civil d'Oporto han obert l'edifici s'han trobat amb una desagradable sorpresa: el senyor J. A. Trabalho ja s'havia instal·lat al despatx del governador.

L'HIMNE DELS REVOLTATS

Lisboa, 27.—A la plaça del Rocio cap a dos quarts de nou del matí, les masses amotinades s'han llançat com a feres famolenques contra les ametralladores allí instal·lades, per a més comoditat. Els balcons vessaven de públic; molts eren turistes atrets per les Agències. L'efecte era indescriptible. Sobretot quan de milers de goles eixí l'himne revolucionari, planant sobre la multitud amb la majestat d'una àguila imperial (bon tabac!)

L'himne, ferreny i grandiós, fa així:

«Admiróse un portugués
al ver que en su tierna infancia
todos los niños en Francia
sabían hablar francés.»

¿ELS SIRAOS PAHLAOS DOMINARAN LA SITUACIO?

(*Hem rebut el següent telegrama que, per no treure-li sabor, deixem en el seu idioma original.*)

Porto das Sardinhas, 28.—O cabecilla da revoluçao Exmo. Sirao Pahlao ha fato declaraçaos os representantes da premsa extrangeira. Ha causatto sensacion a promesa da pronta arribada dos 323 primos hermanos suos que, procedentes d'Espanha, se sumaran e dominaran e chuparan do bote da Revoluçao.

L'AMBAIXADOR D'ESPANYA

Lisboa, 29. — El senyor Rocha que, abans d'ésser ambaixador d'Espanya a Portugal havia vingut diverses vegades per aquí i que, des que té el càrrec no s'havia mogut d'Espanya, ha arribat finalment.

Després d'assegurar-se que es trobava realment a Lisboa ha demanat on era l'ambaixada, però s'ha trobat que no hi ha pogut entrar perquè, des de fa tres mesos, està materialment ocupada per ex-correligionaris seus de Barcelona, vulgarment coneguts per lerrouxistes, que s'havien avançat a la inevitable invitació del senyor Rocha.

ELS PROJECTES DELS REVOLUCIONARIS

Coimbra, 30.—Hem pogut parlar amb un dels dirigents del moviment, el qual ens ha declarat el següent: «Ens proposem, en primer terme, anul·lar en tot el país la trista tradició del timo del portuguès. Volem enderrocar Carmona perquè aquest, malgrat els anys que està en el poder, no ha sabut encara organitzar una Revolució que tingui cara i ulls. Aquesta mateixa d'ara, fa pena. ¿Ha vist quina presentació més descuidada?»

Li hem preguntat per la bomba de Madrid.

—No ha estat res més—ens diu—que una prova de l'esperit festiu que ens anima. La bomba anava destinada als nens de l'ambaixador. Però ens vàrem equivocar: en lloc de donar-los-la el dijous a la tarda, com és costum, ho vàrem fer el divendres, i per això passà el que passà.

EXIT INFORMATIU

Lisboa, 1 setembre (*Telegrama de l'Agència Fabra, urgentíssim; servei especial de* La Nau).—Se sospita que d'un moment a l'altre començarà la revolució de Portugal.

Els brams d'ase arriben al cel

A conseqüència de l'article de Joan Roviralta publicat a *L'Opinió*, Carles Soldevila ha dimitit el càrrec de Cronista de la Generalitat.

Puig sense Alfonso

Ha estat vist, amb general satisfacció, que el regidor de la Lliga, senyor Puig i Alfonso, s'ha decidit, finalment, a posar en català els rètols de la seva botiga de llibreter.

Ha fet més, encara, el senyor Puig i Alfonso. Llançat de ple a les reformes revolucionàries, ha suprimit, a més a més del castellà, el seu segon cognom.

—Això d'Alfonso—va dir—, sona malament, ara com ara. I com que no em sé decidir a posar-me Puig i Niceto, tal com reclamen les circumstàncies, he preferit deixar el Puig net i pelat.

— Tu, també? Si no puges quatre pams de terra!
— Per a fer una mica d'olla ja n'hi ha prou.

La majoria de l'Esquerra s'ha passat a la Monarquia

El Diluvio de diumenge passat publicava un sensacional reportatge sobre el monument a Pi i Margall, i reportava les opinions d'alguns elements de la Comissió. El dibuixant Opisso, per exemple, declara que *es un monumento estrafalario, pero está bien. Cuando nos cansemos de él nos lo comprarán en Sudamérica o Yanquilandia.*

En Paquito Aldaz, per altra banda, ens facilita una dada preciosa: les mides exactes del cor de Pi i Margall. Diu: *el monumento es grande, como era grande el corazón del apóstol del federalismo.*

Després, el tinent d'alcalde senyor Vilalta, al qual el redactor d'*El Diluvio* troba *amable, acogedor, los ojos inquietos, captador de voluntades* (oi, Casanoves?), diu que és partidari del monumento *por razones de carácter político que aconsejan la oposición sistemática de los monárquicos encubiertos.* I com que, abans, en Paquito Aldaz, ja ha declarat fredament que els que no volen el monument d'en Blay són *monárquicos contumaces* i fan *maniobras de reaccionarios*, queda ben clar, sense lloc a cap mena de dubte, que la majoria municipal de l'Esquerra se'ns ha passat a la Monarquia.

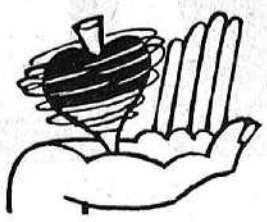
Però el pitjor del cas, és que l'articulista d'*El Diluvio*, després d'afirmar rodonament que els que no s'entusiasmen amb el monument *niegan a Pi y Margall*, fa la següent confessió: *Llenaría un periódico entero para meter en la mollera de los boleros de la Lliga lo que es federalismo.* Per on resulta que les sospites contra els esquerrans s'agreugen per moments.

Sort, la gran sort!, que en Vilalta, l'Opisso, en Velilla i en Santamaria són aquí per a defensar fins allà on sigui les essències de la República i el federalisme. Llàstima que no puguin comptar en els seus rengles amb elements tan destacats com en Pepe Marqués, el difunt Noi de Tona i l'«Artículos Numerados», perquè aleshores sí que podríem respirar tranquils: l'obra mestra d'en Blay no seria discutida ni un moment més.

Els màrtirs de la religió de 1931

amb el cor a la mà

EL MALEVOL MOLES

L'altre dia, l'ex-diputat per Lleida, senyor Moles, va trobar el regidor senyor Santamaria.

—Veig que ja torneu a l'Ajuntament—va dir-li—; i, pel que sembla, aviat sereu l'amo.

—¿Què voleu dir, que seré l'amo?—féu en Santamaria.

—Ja m'enteneu: ho dic per abreviar...

HUMOR MUNICIPAL

No se sap si és a conseqüència de les brillants campanyes d'*El Diluvio* i de *L'Esquella*, però el cert és que en sortir de la darrera sessió municipal, tots els regidors ho feren a peu.

En Giralt deia, tot satisfet:

—Va bé, de tant en tant, estirar un xic les cames...

L'única nota discordant fou la del senyor Pere Comes, que va [illegible]xar en cotxe. Però en a[illegible]ar els seus companys, que [illegible]arxaven pel carrer de Ferran, va cridar des de la finestreta:

—Senyor Cabré! senyor Cabré! No em renyi, que aquest cotxe és particular!

ENCARA ES QUEIXA, COM HI HA MON!

El distingit i estratosfèric decorador-escenògraf senyor Alarma («A l'arma, fills del poble»), es queixa perquè no li han premiat el «seu» carrer a la Festa Major de Gràcia. Es plànyer-se per vici. En realitat, hauria d'estat content perquè l'Ajuntament no li ha posat una multa, tot i haver interromput vuit dies la circulació del carrer de Santa Engràcia, amb uns murs de cartó inexpugnable.

UN ANARCO-CONSERVADOR

El dibuixant Shum ha estat nomenat per a ocupar un càrrec a la Junta de Museus.

Coneixedors que som de les seves idees, desitjaríem que se li donés el càrrec de *Conservador* del Museu.

Al Cèsar el que és del Cèsar.

PURISTA, PERO NO FINS A LA MORT

Manuel de Montoliu, filòleg i crític, passava un dia d'aquests pel carrer de Petritxol; la vorera és molt estreta i no ho trobareu estrany quan considereu que el carrer també n'és.

Un enorme camió li venia a l'encontre; passava tan just que havia d'anar a poc a poquet per no cavalcar la roda damunt la vorera.

—Preneu cura!—deia en Montoliu al conductor del vehicle, i sense tenir-les totes, s'arrambava a la paret.

De sobte, heus aquí que el camió s'enfila a la vorera, a dues pases del filòleg.

Manuel de Montoliu fa un bot i exclama, tot esverat:

—*Cuidado*, home, *cuidado*! Vostè sí que, *amigo*, no té gens de *pupila*.

No falta qui creu que el xofer del camió era mossèn Griera, disfressat.

VAL MES BARRA QUE ENGINY

A la festa major de Gràcia era president del jurat el popular dibuixant Opisso.

A cada carrer la comissió era obsequiada amb xampany i cigars.

Opisso s'havia proveït d'un reguitzell de bigotis i barbes postissos de totes formes i maneres.

Entre totes les caracteritzacions que va donar-se va recollir 98 cigars.

Però hi hagué regidor que, sense tants refinaments, va ferne una collita que passava del centenar, i això pel senzill i acreditat procediment de la grapada.

L'Opisso, mal que no vulgui, és massa artista, és a dir, ingenu.

COINCIDENCIES

En 1714, Catalunya perdé les seves llibertats, que defensà fins a morir en Rafael de Casanoves.

217 anys més tard, en Casanoves, conseller, diputat i ministre de la Generalitat, dóna la llibertat al gran Vilalta.

L'altre dia, a Vilanova, uns obrers van anar a veure l'escultor Rebull, avui en dia diputat.

—El senyor Rebull està prenent un bany—els va dir la criada—. Tornin a la tarda.

—Ja ho veieu—féu un dels visitants. Fa tres mesos que és diputat, i ja me'l teniu aviciat. Tots són els mateixos! ¿Que en prenem nosaltres, de banys?

MUSICA, «MESTRE»!

Sembla que el Mestre Grignote de Lamon—al qual fins els néts l'anomenen «Mestre» i no «avi» (autèntic!)—està contrariadíssim amb tot això de la separació de l'Església i l'Estat.

Vegeu el perquè:

Fins ara la Banda municipal tenia l'obligació d'assistir a les processons del Corpus *en pos* del batlle de la ciutat, i com que el mestre Grignote volia que els seus músics fessin força goig, els feia marcar *el pas de l'oca* pels carrers, actuant ell de *pavero*, capitanejant-los. Per a aconseguir-ho, l'home (el Mestre, perdó!...) feia evolucionar els seus *súbdits* pel gran saló del Palau de Belles Arts durant les hores d'acadèmia. Encimbellat en el seu setial, anava marcant el ritme: *Uno... dos... uno... dos...* I els pobres músics... s'hi divertien més!... Penseu que alguns ja tenen a la ratlla dels seixanta!

I ara, és clar!, en acabar-seli això de representar l'*Hindemburg de la batuta*, no se'n sap avenir, i diuen que està en tractes per a adquirir una partida de galls dindi i pel proper Nadal els passejarà pels carrers de la ciutat, menant-los amb una *canya-batuta*. I com que els indiots en castellà són *pavos*, el mestre Grignote de Lamon podrà continuar amb aquella alegria fent de *pavero*!...

OVELLES ESGARRIADES

L'Opinió ha començat una benefactora campanya contra la projectada baluerna monumental ideada per l'escultor Blay en temps de Maria Castanya, per a rifar-se de la memòria de Pi i Margall. La mateixa *Opinió* ens assabenta que els regidors esquerrans senyors Vilalta i Marlés votaren a favor d'aquest projecte, en la darrera sessió de la Comissió Executiva del Monument.

No cal escandalitzar-se: ésser de l'Esquerra no obliga pas a tenir bon gust. I molt menys a estar d'acord amb la majoria.

Oi, Vilalta?

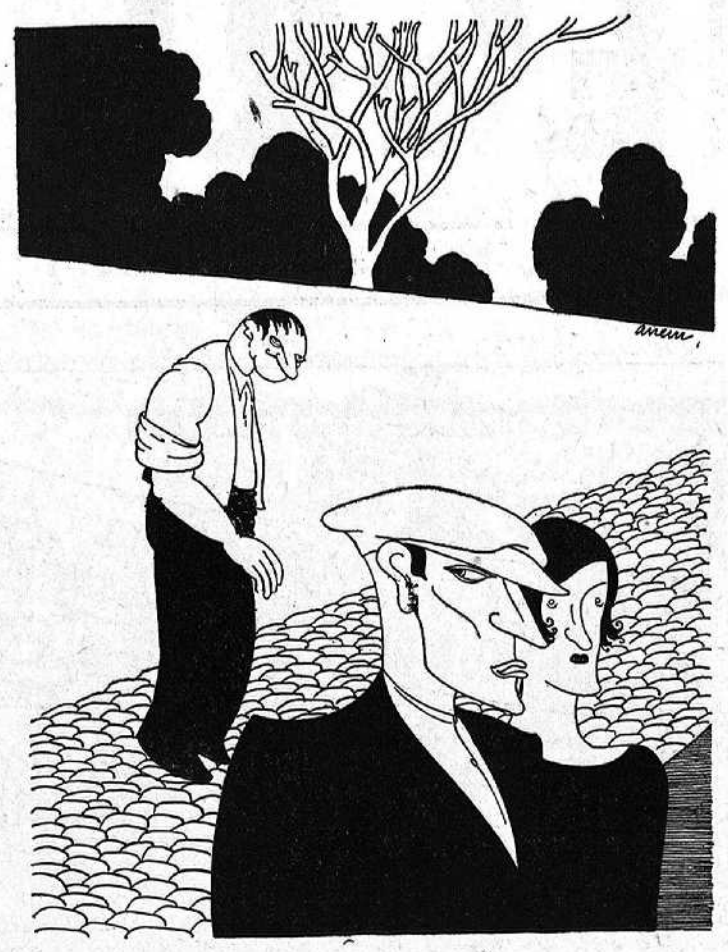
PER LA PORTA FALSA

De totes les mostres de cordialitat i afecte celebrades amb motiu del viatge del senyor Macià a la «meseta central», la que va batre el record de *brazos abiertos* fou la que tingué lloc davant la porta mil vegades millenària de la ciutat d'Avila.

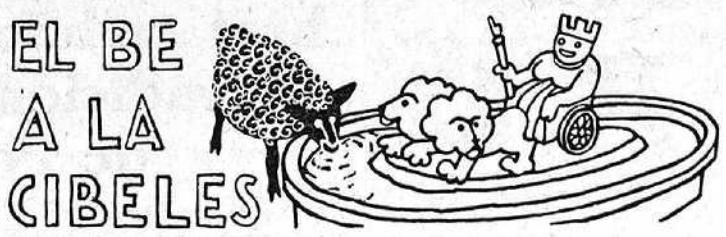
Tots sabeu que aquesta porta d'Avila és una còpia fidedigna de la que fou i és entrada al Poble Espanyol de Montjuïc. I per això és comprensible que davant la porta falsa d'Avila un dels cordialíssims acompanyants fes aquesta observació als nostres excursionistes:

—*Naturalmente, la puerta que hay en Barcelona debe ser mucho más bonita...*

Així, almenys, ens ho ha contat el senyor Aiguader.

—Diu que es volen casar pel civil... Civil, civil! No sé pas què és pijor.

Un dia d'aquests, l'Azaña va dir a don Niceto:

—*Mi querido presidente provisional, ¿por qué no vamos a hacer una gira campestre al ex regio Alcázar?*

I don Fernando de los Ríos, que hi era present, va afegir:

—*Me uno a la petición: yo conozco el Palacio sólo por los libros. Y con mucho gusto pondré mi cultura a la disposición de todos ustedes.*

Don Niceto hi va venir bé, i, per tant, dissabte els ministres acudiren en pes al Palau ex-reial, a escoltar les lliçons de don Fernando de los Ríos. Aquest els havia advertit que portessin paper i llapis per a prendre apunts, i va anunciar que seria molt sever als exàmens.

En efecte, tan bon punt van veure les primeres columnes, don Fernando, molt seriós, va començar:

—*Existen en la arquitectura clásica cuatro órdenes de columnas, que se caracterizan...*

El ministeri l'escoltava boca badat: només en Prieto s'entretenia jugant amb la puntera del llapis. Don Fernando li va fer:

—*Sr. Prieto, que tendré que dejarlo por septiembre!*

I en Prieto va respondre:

—*Soy todo orejas, señor catedrático, con la venia del señor Oreja.*

El *todo orejas* d'en Prieto va ésser molt celebrat.

Un altre incident va esdevenir's en arribar a les habitacions on s'havia reunit tantes vegades el Consell de Ministres de la Corona. Don Niceto es va posar a plorar, i aleshores, per fatal casualitat, va recordar-se que s'havia deixat el mocador a casa. Això l'hauria fet plorar més, sinó que s'hauria notat més encara la falta del mocador. Va deixar, doncs, les llàgrimes per una millor ocasió, quan porti aquella peça de roba blanca, i va divertir la concurrència explicant anècdotes gracioses dels seus temps de ministre de la Corona.

Finalment, sobre un punt d'història va sorgir una llarga discussió entre en Nicolau i don Fernando. Va exaltar-se tant en Nicolau, que enraonava pels colzes. El ministeri en pes va caure assegut a terra, de la sorpresa.

En vista que es feia tard, don Fernando va deixar la resta de la visita per a un altre dia.

El dia vinent preguntarà i posarà notes.

Hi ha molta por per don Alvaro de Albornoz.

* * *

El cabaret «Estambul» (ara se'ns acut una rima fàcil) atreu els diputats de l'Esquerra. Hi ha donetes alegres i poc reservades, que entrenen en el deport de la dansa la minoria catalana de les Corts Constituents.

Ara que, per una venjança refinada, tots els diputats i llurs acompanyants s'han canviat els noms, i els han canviat per personatges dels partits enemics. En Lluhí és fa dir Rovira i Virgili; en Companys, Bofill i Mates; en Costa i Déu, que hi va treure un dia el nas, feia anomenar-se Pellicena.

—*Rovira, no seas guasón.*

—*Para flamenco, Bofill i Mates. Y que conste que sus mates no son mates de ajedrez.*

—¡*Vaya un punto filipino, este Pellicena!*

Heus aquí bocins de frases que hem pogut arreplegar d'ací d'allà del cabaret, una nit, mentre els Rovira, Bofill i Pellicena dormien com uns santets a sis-cents kilòmetres de la «juerga».

* * *

Causa admiració l'oficina de secretaria que la Generalitat de Catalunya té a Madrid. És una cosa feta amb un veritable esperit modern; una concepció pràctica de la vida hi resplendeix arreu arreu.

No es tracta pas—com era la de la Lliga—d'una indigesta biblioteca de llibres enfarfegosos i tractant de matèries complicades. No cal posar a prova els cervells dels diputats. Prou feina tenen amb llur tasca parlamentària.

Només, en un recó de la sala, veieu un immens armari: l'obriu i us trobeu, agradable sorpresa, que tan sols conté un volum de l'anuari Riera, corresponent a l'any 1927. Dins la gran concavitat del moble, el llibre aquest fa l'efecte d'un nàufrag perdut en mig de l'oceà Pacífic.

Prop del telèfon, el llistí porta assenyalats alguns números. Totó, Lulú, Mimí, Nené: heus aquí els noms de llurs felices propietàries.

Hem interrogat el conserge: li hem preguntat si es llegia gaire.

—No, senyor; tant és així, que quan el senyor Aragai va demanar «Las quince noches de Juanita», encara estaven per tallar.

Els rètols de les botigues, en català

Els botiguers del carrer de Pelayo emprenen valentment l'ofensiva

Signada per gran nombre de propietaris de botigues del carrer de Pelayo, i avalada per un segell que, com a bon segell, no hi ha manera de saber què diu, hem rebut la següent comunicació:

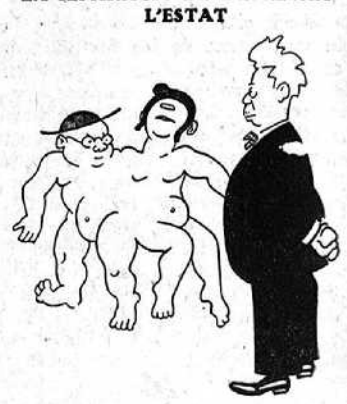
«Nosaltres, botiguers del clàssic carrer de Pelayo, anomenat així d'un bon senyor d'Astúries que es va permetre el luxe de començar l'expulsió dels moros en terres ibèriques, també volem iniciar la tasca de catalanització dels rètols de les botigues d'aquesta plaça. (*Els botiguers diuen «plaça» de la «ciutat», probablement perquè, gràcies a la «ciutat» poden anar a «plaça».*)

»Car el nostre patriotisme, senyor Be Negre, no és pas una mena de «gènere de fantasia» que un any es porta i l'altre no, sinó «gènere clàssic», com uns bons llençols de fil, que n'hi ha per tota la vida. La nostra formalitat acreditada respon de la puntualitat dels nostres sentiments.»

«I encara diem més: tan segurs estem dels nostres companys, que desafiem el públic, si dintre de poc no veu tots els nostres rètols en llengua catalana, a què els faci a miques, trossos i bocins; i, més difícil encara: solemnement fem renúncia de tota indemnització que les companyies asseguradores podrien donar-nos.

»Ja ho sabeu, doncs, ciutadans: donarem l'exemple, i si caiguéssiu, caieu damunt de nosaltres i els nostres vidres. Visca Catalunya!»

LA SEPARACIÓ DE L'ESGLESIA L'ESTAT

—Veiam si resultarà un cas de siamesisme difícil d'operar!

Notes de Societat

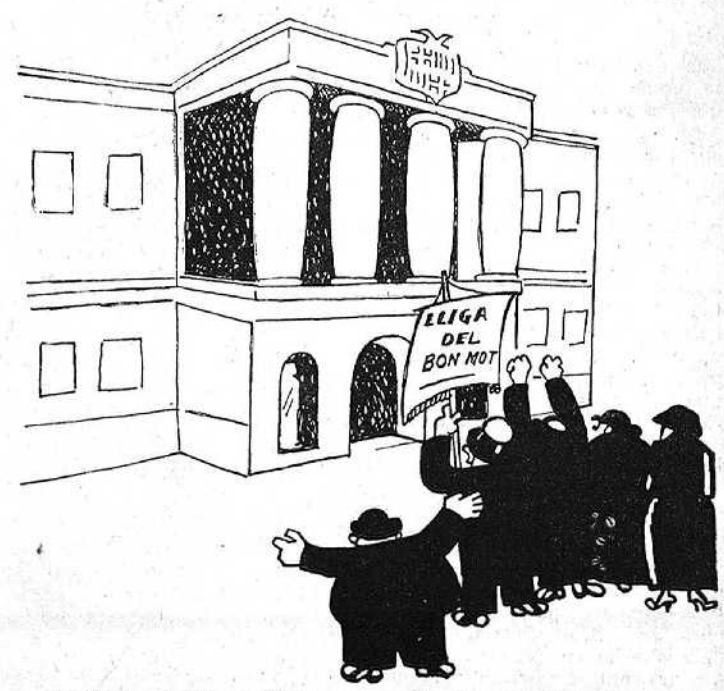
Han retornat de Barcelonette, el regidor senyor Puig Monner, la seva distingida senyora i llur infant, representant (el primer) de la ciutat de Barcelona en les festes que es celebren en la joliua vila. Tan ells com el xofer, vénen refredats, degut a les baixes temperatures que trobaren a la tornada. Un tan sols es troba en greu estat i aquest afortunadament és el xofer. Els altres representants, viatjaren en un cotxe municipal sense cap mena d'incidència i vénen encisats de les atencions rebudes.

LA BORSA O LA VIDA

COTITZACIONS

Orejas y Aguirres limitados	0'33
Lluhins Vallescans .	130
Sierra Morena . . .	235
Fàbrica de Carbassons Madariaga	0'25
Llaunes Cabré . . .	0'015
Narcòtics Giralt . .	0'15
Lerroux, fàbrica de rosaris	50

L'acreditada casa Lerroux, des que es dedica a la confecció d'objectes religiosos, travessa una època un xic crítica; el seu cap, amb l'excusa d'anar a Ginebra, es deturarà uns dies a Ezquioga, per a consultar amb les visions les últimes novetats de la temporada.

La Lliga del Bon Mot compareix davant l'Ajuntament per protestar del llenguatge dels regidors.

La classe patronal presenta les seves reivindicacions culturals i econòmiques

A desgrat de l'oposició passiva que hi han posat les autoritats, l'element patronal ha formulat unes bases que immediatament han estat presentades als obrers. Amb motiu d'això s'ha produït una gran alarma entre la classe obrera.

El preàmbul declara solemnement que la finalitat que els patrons persegueixen és la implantació de l'anarco-conservadurisme internacional, i que les presents pases seran un graó de la lluita aferrissada per tal d'aconseguir aquest objecte.

Segueix l'articulat en la forma següent:

1. Els obrers hauran de reconèixer la Patronal, la qual tractarà envers ells emprant l'acció directa, condensada principalment en el lock-out sistemàtic, matemàtic i filosòfic.
2. Jornada de vint-i-cinc hores. Abolició de les festes.
3. Jornals màxims que els obrers hauran de pagar al patró perquè aquest els deixi jugar amb les màquines.
4. Delegat de la Patronal dintre els tallers i quadres.
5. La patrona que estigui d'estat interessant podrà fer festa un any seguit i seguirà cobrant, però el doble.
6. Obligació dels obrers de regalar un objecte costós al patró amb motiu del seu sant o dels sants de la parentela.
7. Dret de rondinar.
8. Dret de mal administrar.
9. Dret de plegar el ram i de posar els obrers al carrer *ad libitum*.
10. Els obrers no tindran tractes amb patrons esquirols.

Els obrers estan consternats; diuen que de prosperar aquestes bases, serà com suïcidar la riquesa del país; que l'encariment del producte serà tal que el cost de la vida els posarà als núvols; sembla mentida que els patrons no comprenguin que de la ruïna total de la indústria no se'n pot seguir sinó la fam per a tothom, tant si és patró com obrer.

La Generalitat ha delegat el doctor Dencàs, per *si dencàs* troba una solució. S'han celebrat les primeres entrevistes; però es guarda reserva respecte al resultat.

La *Solidaridad Obrera* publica avui una editorial plena de serenitat i de fermesa: referint-se al pinyol de la qüestió, diu:

«Nosotros no podemos menos que reconocer el derecho innegable que tienen los patronos a mejorar sus condiciones morales i aún económicas. Procuren mejorar, pero sin desconocer que sin una previa cultura son deleznables todas las adquisiciones de carácter material. Sí; hay que remontar el espíritu para poder colmar los deseos del cuerpo. En el principio era el Verbo; luego... veremos.»

I més endavant:

«El Gobierno debe proceder con mano inflexible contra los alteradores del orden, los profesionales de la catástrofe; los elementos criminales que se mezclan con el honrado burgués. Cierto, el burgués en el fondo es bueno y resudo. Confiamos que su tradicional buen sentido se impondrà a la turbia tarea de los agitadores. Esperémoslo así. *Solidaridad Obrera* es la primera en desear la paz, que por cierto es incompatible con el abandono del poder.

»El sabio ministro de la Gobernación don Miguel Maura, sabrá hacer, sin duda, honor al noble y limpio apellido que ostenta, ejecutoria de energía y patriotismo.»

L'AGNUS DEI.

Un germá del Cardenal Segura fou precisament l'encarregat d'acompanyar el president Macià durant la seva visita a la Seu de Toledo.

—*Lo cortés no quita a lo valiente*—anava fent—, *pero, vamos, eso que yo tenga que acompañar un separatista!*

* * *

Misses negres, misses blanques i de tots colors. Avisant es passa a domicili. Escriure a Tiroleses, o allà on us plagui, núm. 12345. Rapidesa i discreció. No s'admet el «timo» de les misses.

* * *

Fem present als piadosos lectors que el pròxim divendres, primer de mes, comença la novena de Sant-Blancat.

Si passeu per Can Subirana i la demaneu, potser la trobareu o potser us tiraran pel cap un objecte pesat.

Tot sigui per Nostre Senyor!

* * *

El regidor senyor Santamaria s'ha anat a plànyer al governador perquè a totes les esglésies li gasten una burla molt pesada i que ja fa molts anys que dura. Tant, que a l'últim ell ha perdut la paciència.

Cada cop que allí surt per casualitat el seu nom, el públic respon invariablement: *Ora pro nobis!*

El senyor Santamaria no sap què vol dir això, ignorant com és del llatí, però sospita que és alguna mala cosa.

* * *

Es creu que treuran les misses al rector de Vallfogona, denunciat per menjar «bisbe». El desgraciat hi afegia pa amb tomàtec i una punta d'all.

* * *

S'ha perdut gos. Raça «petoner». Respon al nom de «Guerrita». Cas de trobar-lo, tingueu la bondat de tornar-lo al seu propietari Sant Roc. Es daran les gràcies i una indulgència o dues.

Després d'en Blay...

El Diluvio!

Els comunistes s'orienten

Aprofitant l'avinentesa de la Festa Major de Manresa, els coneguts comunistes Maurín i Miravitlles donaren un míting, diumenge a la tarda, a l'envelat monumental.

L'acte tingué un gran èxit.

En vista d'això, les proposicions plouen sobre els batalladors propagandistes. L'orquestra «Nois d'Olesa» els vol contractar per a presentar-los com a número d'empenta, combinat amb l'orquestra per a les seves actuacions de festa major. Al mateix temps, diverses empreses de «varietés» els volen llogar en qualitat de «vedette», per fer una llarga tournée per Catalunya.

Maurín i Miravitlles han refusat enèrgicament tots els ofeviments. Diu que, mal per mal, prefereixen estiuejar a la platja de Sitges.

El comunista heterodox Andreu Nin, en previsió del que pogués passar i perquè els seus rivals no li fessin la llesca, havia entaulat proposicions amb l'Alady, per actuar com a fi de festa en les representacions de la seva «troupe».

Un altre èxit del senyor Bertran de Quintana

La darrera reunió de la Comissió de Cultura, va acabar exactament, a les tres (3) del matí. El senyor Bertran fidel representant del poble, va demostrar a bastament, que és digne de la confiança que aquest li atorgà, descobrint una conspiració que podia fer trontollar la República i acabar amb les nostres vides.

Amb paraula fàcil i actuació tribunícia, denuncià que el grup escolar de la barriada Aunós, s'anomena Grup Escolar de Sant Raimon de Penyafort, i proposà per a substituir-lo, el de Ferrer i Guàrdia.

Explanada la conspiració, per l'amic del nostre illustre amic senyor Pociello Forradellas, varen ésser detinguts immediatament tres jesuïtes disfressats de gitanes i tres gitanos vetits en vestit talar, que fingien prendre el té en el Restaurant Royal de la Rambla.

No cal dir, que l'èxit més absolut coronà la proposició del senyor Bertran de Quintana i el Grup Escolar de Sant Raimon de Penyafort es dirà d'ací endavant: Grup Escolar Raimon de Penyafort.

La nostra enhorabona.

ELS BENS FLORALS

La cançó del vell Cabré i del bell Brasó

Cada sessió
el doctô Aiguadé
té una mitja por
llavors que s'escalfa
la discussió:
que el senyor Cabré
i el senyor Brasó
seuen de costat,
i és molt arriscat
un moment donat
dir: «Senyor Brasé,
tingui la bondat
de no ser pesat»,
o «Senyor... Senyor...»
(que ho endevini el lector).

* * *

El senyor Brasé
(ai! senyor Brasó),
d'aire evocador
(d'abocador de cafè),
és un bon minyó
i tot s'ho pren bé.
Però és cas pitjor
el senyor Cabré,
que vindria a ser...
(no ho vulgui Déu Nostre Senyor.)
Tot un regidor
sentir-se dir... No!
el senyor Cabré
és senyor Cabré
i molt senyor...

* * *

Enc que de vegades
n'és tant, de pesat,
que hom es sent temptat
de dir: «Ai, carat,
això, com ha anat?
ai senyor Cabré,
tingui: passi-ho bé!
Si vostè és Cabré,
per moltes raons,
no serem pas tan Cabrers
per aguantar-li els sermons.

Els que saben jugar la vara

Un íntim de la casa, que pel seu delit per les olives sevillanes no ens mereix gaire crèdit lyonnais, ens assegura que el metge Aiguader està disposat a deixar la vara el dia que a la vara li surtin potes i sigui ella la que el deixi.

El senyor Cabré diu:

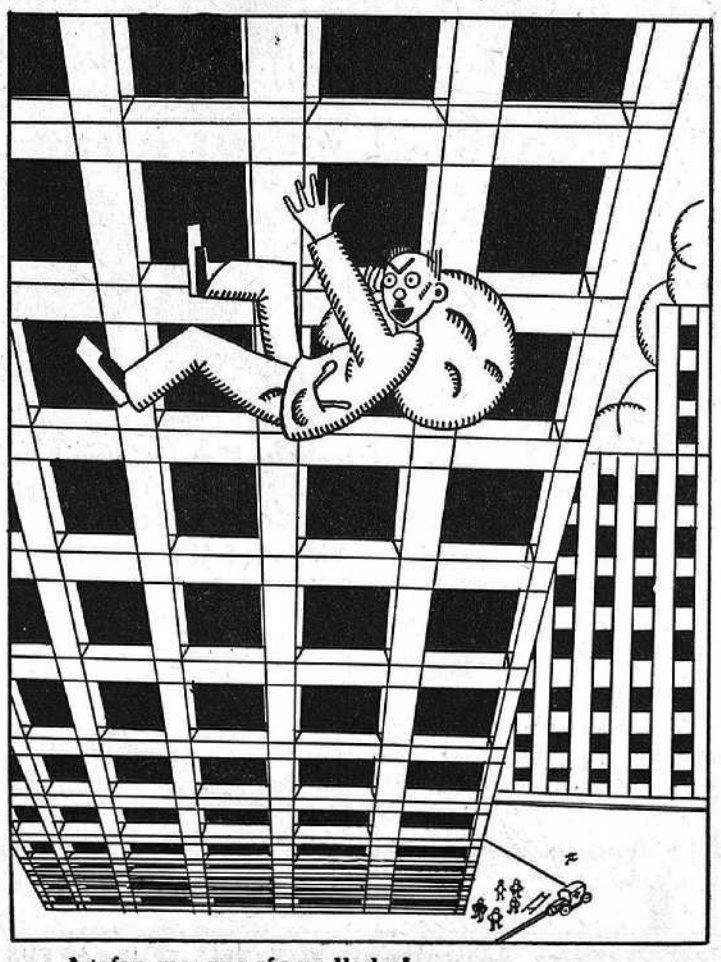
—És un cas de *vara*.

Un gran negoci municipal

Diu que l'Ajuntament vol fer-se tornar 30.000 duros que va cobrar el pintor Viladric, perquè malgrat l'haver cobrat tres pintures no n'ha presentat més que una.

La gran solució fóra que es quedés els 30.000 duros, que no acabés les pintures restants, i, a més, se n'emportés aquella que ja hi té posada.

EL LLADRE, ESTIMBANT-SE

— Agafeu-me que sóc un lladre!

Per què "La Nau" canvia d'aigües i surt al migdia

Amb motiu d'oferir un magnífic Xirau de pulsera, homenatge d'un grup d'amics al company de premsa Enric Palau, el qual fins ara i malgrat passar dels trenta anys, ha anat tirant sense Xirau, hem procurat d'esbrinar les causes ocultes que han impedit que fins ara *La Nau* no hagués pogut sortir al migdia. I amb una fina diplomàcia indirecta, dissimulant, hem preguntat:

—¿Com és que ara *La Nau* sortirà al migdia?

Abans de respondre'ns l'amic Palau (que per cert ja s'havia posat el Xirau) ha penetrat breus moments dins el *Sancta Sanctorum* de la casa, on xarrupava un plat sonor de fideus el senyor Rovira i Virgili. Han tancat la porta i s'ha sentit de seguida dins aquella cambra un formidable escàndol. Nosaltres teníem el pressentiment que s'hi descabdellava una tragèdia i que d'un moment a l'altre en sortiria en Palau mal nafrat o difreutitzat.

Però res d'això: amb la més amical ganyota en Palau ha tret el cap per la porta entreoberta i ens ha declarat:

—Diu en Rovira que pensa anar variant l'hora de sortida de *La Nau*. Ja hem vist la llum a la nit; però hem hagut de plegar, perquè veure la llum a la nit és impossible, ja que no es distingeix bé la llum a les fosques.

»Una temporada sortírem al matí. Però tothom ens confonia amb *El Matí*, com el seu mateix nom indica.

»Demà serà al migdia; qui sap, qui sap si un altre dia serem *La Nau* de l'hora de berenar; *La Nau* d'escurar-nos les dents; *La Nau* de totes les hores, de totes, menys, ai las!, la de dinar.»

I aquí un sospir i ens ha tirat la porta per la cara de la faisó més amable, amb una gentil escaiença.

En Pociello ens fuig dels dits

Per primera vegada després de la fundació de Barcelona per Amílcar Barca—el qual, per cert, com a *Barca* era parent d'en Rovira de *La Nau*—; en Pociello Forradellas—el gran «pillín»—se'ns esbarria. Sense consultar-ho prèviament amb nosaltres, ha publicat una nota al *Ciero Universal* (per cert, ara se'ns acut que el *Ciero* és l'únic diari del món on el propietari serveix alhora de *Manxeta*. Estalvi notable.)

Ha publicat, diem, una nota en la qual, amb un cert orgull fa constar que farà mítings a Figueres, Vic i Lleida (la primera notícia que en tenim). També hi trobem:

«*La comisión gestora del mismo (el P. O. R. C.) ha recibido, entre otras, adhesiones de varias entidades de provincias. De Zaragoza y Alicante se ha recibido la invitación para que el jefe de dicho partido, señor Pociello Forradellas, vaya a dar una conferencia en desarrollo del programa de dicho partido.*»

I afegeix, amb tota la barra: «*habiendo sido aceptada dicha invitación*».

Acaba anunciant un manifest. Suposem que ens el farà saber abans; si no, ja per endavant anunciem les més terribles represàlies.

Perquè no pot ésser que, després que nosaltres hem estat els seus correligionaris en les hores amargues de la lluita, ara ens trobem separats, i de quina manera!, de la glòria apoteòsica del triomf.

Ja ho saps, Pociello i Forradellas. Enteniment, ull, bona conducta!

Correspondència

Una desgraciada. — Ja hauria de saber que el nostre director espiritual no és altre que en Pociello Forradellas.

Porta Batalla. — Massa llarga, la llista. Ho sentim per Pallejà.

Fra-Nela. — Persevereu! I si no es tracta d'una prometença, escriviu sobre paper blanc.

Josefa. — Amb el temps ho farà bé.

Be-moll. — Digueu a en Grau que no l'oblidarem.

Jovenic. — Fill, això són figues d'un altre paner.

Be.. net (de Vich). — La història de les senyores del pintor és molt bona. Envieu coses d'aquesta mena.

Utesá. — Ja veieu que es va aprofitar.

Jeverò. — No rebem ningú a puntades de peu. No envieu més ninots fins que en vegeu un de publicat.

Tost. — Id. id.

Begut. — Persevereu.

B. amb p. rosses. — Sí, ens plau. Però preferim la prosa al vers. Els poetes de la casa són gelosos.

Anyell. — Va bé.

Pau Soca. — Id. Ens interessen, principalment, *potins* d'actualitat.

Be... caire. — S'aprofitarà.

Lili. — Això són coses d'en Bofill i Mates.

X. Z. Y. — Els nostres respectes a la vostra raspa.

Tartarin. — La primera nota és molt bona.

Sta-Marià. — Fa més per *Mirador* que per nosaltres, això sense menysprear els assenyats consells que ens dóna.

I UN BE!...

En Milà i Camps s'ha comprat una ferradura, perquè porta sort. Ara, que és un mà foradada: si hagués cercat dins el seu guarda-robes, n'hauria trobat sempre quatre.

* * *

En Cambó s'ha comprat un estel, perquè s'ensopia amb les converses econòmiques (sobretot d'enginy) d'en Ventosa.

Aquest estel no és gran cosa, segons els que l'han vist: no es tracta de cap estel-ric, precisament.

* * *

En Nicolau d'Olwer s'ha fet fer un plastró de seda escocesa.

* * *

El germà Ventura Gassol diu que vol deixar-se créixer el bigoti. En Puig i Ferreter li ho desaconsella. Diu en Puig que n'havia portat i ja sap quin pa hi donen. Sempre surt retratat de l'època dels bigotis, i el prenen per don Mariano Piquiponiano.

* * *

El conseller i «primera vara», senyor Casanoves, l'altre dia va sortir de casa, decidit a atropellar el primer tramvia que se li posés davant.

El tramvia fou conduït al dispensari de Sepúlveda.

Pronòstic reservadíssim.

* * *

Diu que en Rovira i Virgili, junt amb un grup d'amics, pensa fundar un rotatiu. S'han ideat diversos noms, encara que, a l'últim, probablement se'n dirà *La Nau*.

* * *

Per vacances del rector de Santa Anna, mossèn Jaume Bofill i Mates dirigirà la fulla dominical de la parròquia.

El dibuixant Benigani serà pregat de fer-hi una capçalera ben humorística.

El vot particular del Sr. Xirau

Per un carrer de Madrid, llegint un llibre del seu germà, anava un dels Xiraus Palaus.

De sobte, en travessar un carrer, un cotxe sortí d'una travessia,

—*Cuidado, Sr. Xirau...*—féu un guàrdia municipal

El nostre compatriota, portat per l'instint de conservació, va fer un bot tan terrible, que va donar tres voltes en l'aire, i, passant per damunt del vehicle que anava a aixafar-lo, va caure de peus a l'altre costat, com un acròbata de circ.

Aquest va ésser el *Bot particular del senyor Xirau*, del que tant s'ha parlat aquests darrers dies.

Clarisa. — Quan ens escrigui en català, en parlarem.

Volta-nits. — Digueu-nos el nom d'aquesta senyoreta i en farem una nota per la secció *Molt bee!*

Ros.—S'aprofita.

Argos.—Sou més treballador que nosaltres, ja us ho direm. No us cansareu, eh?

Elissend.—Va bé.

MOLT bé!

En la darrera obra que va estrenar la companyia *rechional* valenciana que actua al Talia, l'entusiasme del públic va desbordar-se de tal manera que l'emoció entre autors i actors va anar a raig fet. Va parlar—no cal dir-ho—tothom. Però el millor del cas, és que l'actor Mauri, endut per l'alegria del moment, va avançar-se a la bateria i va noticiar el seu pròxim matrimoni amb la senyoreta Pilar Martí, artista de la mateixa companyia.

Si aquestes expansions de caire familiar prosperen, ja estem veient els nostres actors i actrius explicant-nos, les nits d'estrena triomfal, que al nen ja li ha sortit una dent, o que la nena els fa la primera comunió, o bé que se'ls ha mort la sogra.

Sembla que és l'única manera de què el teatre s'imposi al cinema.

* * *

«Si todos los españoles hubiesen puesto la mitad de lo que Campúa para hacerse querer por Cataluña, a estas horas el problema de desconocimiento, más que de otra cosa, estaría ya resuelto. Gracias le sean dadas y que el público se lo premie esta noche.»

—¿Fins en aquesta secció s'ha de fer política de concòrdia?—preguntarà, escandalitzat, algun lector.

No, senyors, no fem política. Es tracta d'un desinteressat article que publicà *La Noche* del passat divendres, en el qual es feia la propaganda de la revista «Las dictadoras», que a la nit s'estrenava al Còmic.

De l'esmentat article se'n treuen les següents conclusions:

Primera: El senyor Campúa és director de *Mundo Gráfico*.

Segona: Al Còmic estrenen una revista — «Las dictadoras» — dels conegudíssims autors Moreno, Faixà i Mollà.

Tercera: Com que el senyor Campúa també és director de la companyia de revistes, el públic de Barcelona, agraït per les grans campanyes catalanistes del *Mundo Gráfico*, ha d'anar a aplaudir l'obra dels senyors Faixà i Mollà.

* * *

—¿A què ve tot aquest galimatías?

—Aquest galimatías ve de què, havent abandonat el Còmic la Perlita Greco, amb les seves cames, ara resulta que, segons *La Noche*, s'ha de fer un èxit de «Las dictadoras», no per raons de pantorrilles, sinó per motius patriòtics.

* * *

I ara parlarem de la Perlita Greco. Però, abans, hem de parlar d'en Paco Madrid.

En Paco Madrid, quan fa un article normal, signa *Francisco Madrid*. Quan l'article és una mica dolent, signa *F. M.* Si la «dolenteria» agafa unes proporcions exagerades, aleshores en Paco se serveix d'un pseudònim evocador i delicat: *Carlos Madrigal*. Però quan l'article ja no pot anar allò que se'n diu ni amb rodes, en Madrid, amb un veritable deliri de modèstia, signa amb les inicials del pseudònim: *C. M.*

Doncs bé: en Paco Madrid ha dedicat un article a la Perlita Greco. I el signa: *C. M.*

* * *

Diu el senyor C. M., o sigui Carles Madrigal, o sigui F. M., o sigui Francesc Madrid, o sigui (en fi-) Paco Madrid, referint-se a la Perlita Greco:

«La Perla Greco no hace ver que canta, sino que canta; no hace ver que baila, sino que baila; no hace ver que dice, sino que dice...

»Es decir, que no hay «camouflage», no hay «bluff», no hay embuste. En ella todo es cierto y verídico.»

Aquí, el que és cert i verídic és que l'únic que *hace ver* que escriu és en Paco Madrid.

* * *

Però encara no s'ha acabat: *«Había venido* — la Greco — *a conquistar el público de Barcelona, y cuando su nombre asomaba victorioso sobre la cumbre del Tibidabo, dominando el llano barcelonés, desde las laderas del Montseny, a la suave huerta del Prat...»*, etc.

Per on es demostra que si bé el llegir fa perdre l'escriure, el teatre i el Govern civil no fan perdre la geografia.

* * *

I continua en Paquito:

«Perla Greco, a pesar de su nombre, es simpática y cordial. No tiene del Greco nada, ninguna sombra. Más bien debería llamarse Picalúa por su dinamismo, su optimismo y su juventud.»

L'autor de l'article, sempre tan *à la page*, sap que existeix un pintor que es diu Picalúa, què, ara fa divuit anyets, estava molt de moda.

No sabem, però, si la Perlita Greco li agraïrà el compliment. De totes maneres, queda l'esperança que la «ilustració artística» de la *vedette* estigui a un nivell semblant de la del seu comentador.

I en aquest cas, tots contents.

El "Be" rep telegrames

Però la glòria és fotja per a en Pociello!

Hem rebut—de debò— el següent telegrama:

«15039 Bna. Madrid 1559-112-22º-0h45'.

»Reunidos periodistas catalanes Madrid Barcelona con algunos parlamentarios catalanes en fraternal cocido Casa Moran, promuévese violento debate casi altercado, para elegir leader política nueva Cataluña. Pociello Forradellas triunfó copiosamente sobre doctor Dolcet. Obtienen sufragios Rufino Carpena, Montesinos y J. A. Trabal. Se celebra acontecimiento en Stambul después de un rayo de clatelladas entre unos y otros entusiastas. — *Gassol, Puig Ferrater, Terradellas, Tomàs, Alavedra, Martín, Armengou, Vilanova, Batlle, Puig, Pérez Unsueta, Lladó Figueres, Perucho, Font, Farran, Duch Salvat, Costa y Déu, Millàs Raurell, Ruiz Manent, Domènec de Bellmunt, Elena Jordi, Maspons Anglasell.*»

Si bé ens podem permetre algun dubte sobre l'autenticitat de les dues darreres signatures, no per això hem de deixar d'agrair als altres amics que en el moment optimista del sobretaula madrileny s'hagin recordat d'El Be i del nostre gran Pociello Forradellas.

SENSACIONAL INFORMACIÓ D'EZQUIOGA

"El Correo Catalán" és més Be Negre que nosaltres

¿Qui s'hauria estranyat de veure sortir, com original, a les nostres «pàgines pecadores» aquest articlet que copiem de les «immaculades columnes» d'*El Correo Catalán*?

El Be Negre està confús i avergonyit de veure amb quina facilitat un dels seus sagristans, un capellà, si a mà ve, el guanya tan fàcilment en el camp de l'humorisme satíric. No ens sabem avenir de la derrota, més ben dit, de la desfeta.

Heus ací l'article: les acotacions són nostres (pura enveja):

«UNA VISITA A EZQUIOGA. — Es tanta l'expectació que per tot arreu estan causant les misterioses aparicions d'Ezquioga, que *El Correo Catalán* no podia deixar de prestar-hi una atenció preferent.

»La vall aquesta d'Ezquioga, és pinrralades i turons mirant a tots de fit la jurisdicció municipal de Ormaiztegui (1), poble nadiu de Zumalacàrregui, la figura del qual, enèrgica i enigmàtica, sembla com si vagués pels cims d'aquestes serralades i turons mirant a tots de fit a fit amb ulls llanpegants.

»L'anada al camp de les aparicions va ésser feta un bron troç a peu per admirar el paisatge que sense eufemismes (2) de cap mena es presenta de banda a banda de camí i tot el que a la vista alcança en forma superba. Remats d'ovelles i bestiar boví pasturant per aquells prats de verdor inestroncable, s'en veuen a dotzenes.

»Els boscos de pomeres amb el fruit encara verdós desprenen una flaira característic aspredolç (3) que recorda la beguda típica del país: la cidra.

»Al fons de la vall, el riu, alimentat per una munió de rierols d'aigua pura i cristallina.

»A mesura que es va avençant, recreant-nos en la contemplació de la naturalesa i preparant-nos l'esperit en el que pot ésser dintre poca estona, serem testimonis de meravelles insòlites, ovirem allà d'enllà, disseminats pels plans i les muntanyes, grops de fidels presidits per Sacerdots resant el Rosari, agenollats, de cara al camp misteriós.

»No és possible imaginar el que comprèn i emociona aquesta prova de pietat tant macissa (4). Un poble així que sap retre homenatge al Criador, sense convencionalismes, difícilment es refugirà a les entranyes de la terra, havent-hi muntanyes que poden servir de temple, i d'alguna cosa més també, per què «terra de muntanyes, terra de llibertat». (5)

»Cerretera enllà i fent la mateixa via proveits amb fanals cargolers (6), es veuen colles de pagesos, homes, dones i criatures, que no reparant en el temps que faci o pugui fer, es proposen passar la nit al camp ras, a la serena.

»Una remor com de salmodia ens indica que ens apropem a la fita.

* * *

»Copia de l'atestat de l'aparició de la Verge a la nena Beneta Aguirre Legazpia, de 9 anys, el dia 6 d'agost de 1931:

«Primeramente ha aparecido en el firmamento un hueco, luego de ahí, ha salido un gran resplandor que al llegar encima de la cruz (téngase entendido que la visión estava circunscrita en el grupo de árboles que ocupa un espacio máximo de un metro cuadrado, en uno de los cuales se ha colocado una cruz de madera. Estos árboles aparecen en ramas y casi descortezados) se ha recogido a los pies de la Virgen, apareciendo Ella vestida con capa negra y pechero blanco. El Niño vestido de blanco y al momento han bajado dos ángeles con cestas y flores en ellas, colocándose a los pies de la Virrgen, uno a cada lado. Al poco rato de estar viendo esto, ha bajado un hombre con capa azul cruzada del hombro derecho hasta el costado izquierdo y vestido de blanco. La niña ha preguntado expontáneamente, es decir, sin indicación de nadie, quien es ése hombre y le ha respondido la Virgen que San José.

»Entonces, San José se ha colocado encima de la cabeza de la Virgen (7) con las manos como se ven en las imágenes, pero sin el lirio. Después han aparecido dos cruces blancas. Luego ha desaparecido San José. Todas las personas desaparecían en el agujero del firmamento. La Virgen también ha desaparecido como así también, pero algo más tarde, las dos cruces. Han andado dando vueltas los ángeles y han desaparecido. (8)

»Advertencia.—Al aparecer las cruces se han retirado los ángeles para dejar colocadas en el sitio donde ellos estaban.

»Al comenzar la aparición le ha preguntado: «Ama María gukzeegitea nai dezu». contestándole «Evezatzea» (Madre mía que quieres que hagamos por Tí?—Orad).

»La Virgen, sonriente todo el tiempo.

»Le ha rogado que bendiga y la Virgen pasando el Niño de un brazo a otro, ha dado la bendición.

»Es la 16 vez que ve la visión. Parece objetiva, porque si ponérsele un obstáculo, no la veía.»

* * *

»Degut a l'amabilitat del Rvnd. senyor Rector d'Ezquioga, don Sinforós Ibarguran; el Sr. Coadjutor d'Ezquioga a Santa Llucia, don Joan Casares; el metge titular de Zumàrraga, doctor Aranzadi; el practicant don Jordi Girto i els senyors alcalde i secretari de l'Ajuntament, varem poguer ésser testimonis de l'interogatori precedent, tingut lloc a l'oficina de constatacions, com també de tots els demés en aquella per tots conceptes nit inolvidable.

»Tinguis en compte que únicament es prenen en consideració en dita oficina els casos que a criteri (per cert molt estret) del doctor Aranzadi i previ examen de l'estat psiquí del suposat vident, poden oferir certa garantia.

»Un dels detalls que el doctor Aranzadi va fer observar és que les pulsacions dels vidents, immediatament de tinguda la visió, són normals.

»I ara per acabar, hem de dir que en el camp d'Ezquioga hi ha clavat un interrogant. Seguirà el miracle, el cas insòlit què tothom espera? (9)

»F. D.

»Nota: El dia de la nostra visita tinguerem el gust de saludar a Mn. Martí Elies, Beneficiat de la Seu de Barcelona que expressament ha fet el viatge a Esquioga.» (10)

(1) Tots uns turons mirant de fit a fit una jurisdicció municipal! Magnífic idilli!

(2) ¿Què es deu pensar que volen dir eufemismes?

(3) La concordància és *biscaïna;* no parlem de la propietat del terme *agre-dolç* referit a flaire.

(4) Vol dir de pedra picada.

(5) Ja tiren!

(6) Ja veureu de quins cargols es tracta: la ignorància supina de l'articulista el fa caure de vint ungles dins la irreverència.

(7) I ara, fugi!

(8) Aquesta aparició sembla un número de circ.

(9) Un miracle jaumí.

(10) A *concentrar-se*. Val el doble sentit del mot.

MONTSERRAT VIST PER TOTS

EL BE DE FORA

LLEIDA

Han produït un efecte excellent les declaracions que va fer el Dr. Bellí a *El País*, de les quals es desprèn d'una manera indubtable que, així com en Braulio Madrid i en Paco Solsona foren els que varen proclamar la República a Barcelona, ell és el que féu triomfar l'Estatut a Lleida. Li preguntèu si està content del resultat de la votació, i ell respon: *No me sorprende lo más mínimo, porque lo conocía de antemano, ya que las medidas que yo había tomado...* etc. I més avall: *Tenía absoluta confianza en mis colaboradores, correligionarios y amigos particulares de toda la provincia, que han trabajado conforme mis indicaciones...* etc.

Evidentment: no es pot demanar més tacte ni més modèstia.

* * *

El ciutadà alcalde, Estadella II, que es va passar els set anys de dictadura predicant al casino que el càrrec de batlle no havia d'ésser remunerat, ara (Déu l'ha ben castigat!) s'ha trobat en el cas de posar en pràctica les seves doctrines... llevant-se dues hores més aviat el dia de cobrar. Tot per disciplina de partit.

Ja us dic jo que puja una «Joventut»!...

VIC

La nostra eterna actualitat són les pintures d'en Sert. I en Sert, ell mateix, també, una mica.

Un dia compareix amb una senyora, i ens diuen que és una germana seva.

Un altre dia baixa de l'auto amb una francesa; i ens diuen que és la seva senyora.

Més tard, per la premsa ens assabentem que es casa.

I ve amb una altra senyora; i sabem que és una cosina seva.

Els canonges estan esverats. No n'hi ha per menys.

Per fi un dia ve sol. I, com sempre, baixa el bisbe a la Seu per a saludar-lo; i es passegen junts mirant les teles.

El canonge Casadevall, que és tan inflat com curt de vista, diu a un company canonge, senyalant-los:

—Té, ja va amb una altra! Això és un escàndol!

* * *

Llegim al *Diari de Vich* que en Marian Serra ha demanat al Consistori un mes de vacances.

—¿Qui és aquest Marian Serra?—preguntem.

—L'alcalde—ens respon el diví Ariel.

—Alcalde, heu dit? ¿De manera que tenim alcalde i tot?

Tot Vic en va ple, ja els ho direm.

GIRONA

Fa una colla de dies que una representació de l'Ajuntament va anar a trobar en Companys, quan aquest encara era governador de Barcelona, perquè s'intessés per la cessió de les muralles a la nostra tres vegades i una mica més immortal ciutat.

La comissió féu un dinar al Colon que costà quatre-centes pessetes, i, no cal dir-ho, tornà molt optimista. Era la vintena comissió que es desplaçava pel mateix afer, i l'optimisme no se n'havia ressentit mai.

I ara ve el bo: sense que cap representació anés a dinar enlloc, l'Azaña es despenja pel seu compte i concedeix les muralles i baluards a Girona.

Els professionals dels viatges representatius estan indignadíssims.

—I ara!—diuen—. Donar-nos el que volíem, *sense ni tan sols escoltar-nos*! Això és una burla!

Sembla que sí, sembla que sí...

REUS

Per a una data molt propera s'anuncien les noces de la bella i assenyada senyoreta Acció Catalana, amb el distingit, impetuós i tendre jove, Partit Marcellinero del Domingo. Hi haurà ball amb sorpreses.

* * *

Les notícies del Banc de Reus cada dia són més bones. L'últim rumor assegura que els creditors cobraran el 130 per cent i dret a banys gratuits a la USSA.

Per a comprovar aquests extrems hem volgut interviuar el conseller Dr. Grau. Ens hem dirigit als Llims, on té la seva residència, i en una conversa que ha durat tretze hores, ens ha vingut a dir:

Que no té cap fonament la notícia que ell vagi al collegi de D.ª Maria per aprendre les quatre regles; que això fóra trencar la seva tradició de no estar mai enterat de res; que així li ha anat molt bé tota la vida. Que tampoc no és cert, com s'ha fet córrer, que pensi tornar els diners que ha cobrat fins ara com a conseller, i que és molt probable que l'anomenin president del futur Banc de la Generalitat.

Ha tingut frases d'elogi per a El Be Negre, però estava un xic ressentit perquè fins ara no s'han ocupat d'ell, mereixent-ho molt més que en Giralt, en Pich i en Pociello.

IGUALADA

L'Ajuntament de la nostra ciutat, encara que sigui de l'U. R. de C., es desviu per no pecar de massa catalanista. Amb motiu de la festa major, va trobar un feliç desllorigador per als seus afanys. I, en guarnir de banderes una de les nostres vies més cèntriques, va tenir cura, amb precisió matemàtica infallible, que per cada bandera catalana, n'hi corresponguessin dues de republicanes.

Diu que això és per a donar una nota d'esquerrisme anticlerical, radical, anarco-sindicalista. Oi, que fa rodar el cap?

Redacció: Carrer de Casanova, 212
Administració: Plaça Catalunya, 17

Nagsa : Casanova, 212 - 214 : Barcelona